

nødt til at forhøje det, han efterlader til Fremmede, men jeg troer, at man maa lægge Mærke til, at hvad der gives til Humsfolk, til Tyende osv. er i Reglen kun smaae Beløb, men derimod er det ofte Tilfældet, at Folk, der ikke have Arvinger, testere paa den besynderligste Maade til Fremmede, som de stundom ikke have kjendt meget til, hvor Lunet ofte er det Afgjørende. Det er ikke ubetydelige Summer, man her kan ramme ved Arveafgiften, og som naturligt kunne rammes med en høi Procent. Hvor det er et Tyende f. Ex., der skal have 100 Rd., der vil det ikke ramme Arvingerne i betydelig Grad, om Arveladeren lægger 10 Rd. til, men derimod vil Staten ganske naturligt være opfordret til at tage en høi Afgift, hvor En testere betydelige Summer til Mennesker, der istaae i meget fjernt Forhold til Arveladeren.

N. Sage: Det er jo vist uundværligt at gjøre de ærede Medlemmer opmærksom paa, at den Forskjel, der blev anført af den ærede Dødspreer, ikke er 1000 Rd. paa 10,000 Rd.; han meente, at den, der vil efterlade En 10,000 Rd. Netto, maatte nu efter vort Forslag efterlade ham 11,000 Rd.; men efter det ærede Medlems og Regjeringens Forslag maa der efterlades 10,700 Rd., saa at Forskjellen da ikke er mere end 300 Rd. og ikke 1000 Rd. Her er jo ikke Spørgsmaal om, at Fremmede ikke skulle betale Arveafgift, men efter det ene Forslag er den 7, efter vort 10 pCt., det er det Hele. Jeg bliver ved at paastaae, at af alle de Skattebyrder, man kan paalægge, er der ingen, som føles mindre end en Afgift paa en Arv, thi det er dog i Reglen en Indtægt, der kommer Folk tilgode, uden at de have slidt og arbejdet for at erhverve de Penge, og det er derfor, at det er en Afgift, som Staten kan tage temmelig rundeligt, navnlig i det sidste Tilfælde, naar Arven gaaer til Fremmede. Jeg skal villig indrømme den ærede Rigsdagsmand (Klein), at det gjælder her som i næsten alle Tilfælde, at var det muligt at beskaffe efter ethvert givet Tilfælde og efterat have overveiet og taget alle mulige Forhold og Omstændigheder i Betragtning, kunde det være billigt, at En slap med at svare 5 pCt.; men en Anden maatte give indtil 20 pCt.; men da det er

umuligt, kan man kun antage een Regel for Alle, og jeg haaber derfor, især da et æret Medlem i min Nærhed (Madsen) talte for de 10 pCt., at det ærede Thing vil gaae ind paa at sætte vor Minister istand til derved at faae en Hjælp til sin Klasse, som han vel nok ved Leilighed vil kunne komme til at bruge.

Indahl: Den sidste ærede Rigsdagsmand hlytrede, at der var ingen Gjenstand, der eguede sig bedre til at beskaffes end netop Arv, fordi den, der arvede, kom til denne Formue saa at sige aldeles uden at have gjort sig fortjent dertil — det var maaskee ikke Udtrykket adæqvate — eller dog ialtsald uden at have arbejdet for den Capital, han arvede. Det er imidlertid langt fra altid Tilfældet. Hvorofte har ikke netop Slægtningen arbejdet sammen med den, han arver, og maaskee han er den væsentligste Factor til den Capital, som tilfalder ham efter Arveladerens Død. Hvorofte er det ikke Tilfældet, at en Enke har en eneste Slægtning, der beshjærer Gaarden, og at det er ham, som Enken kan takke for, at der paa Grund af Gaardens fortrinlige Drift er en betydelig Capital efter hendes Død til Fordeling mellem ham og de andre Slægtninge. Det er ialtsaa ikke altid Tilfældet, at den, som arver, ikke har gjort sig fortjent til eller bidraget til den Arv, han modtager. Jeg kan i det Hele taget ikke ansee Arv for at være i den Grad egnet til høi Skatteafgift, som det af flere ærede Medlemmers Udtalelser synes at freingaae; jeg indrømmer, at det er en Skattegjenstand, som man ikke kan betragte som uheldig, og at den, da Befolkningen nu i flere Retninger vil faae betydelige Lettelser med Hensyn til Stempelafgiften, er en af de Gjenstande, hvor Erstatning maa kunne søges. At det imidlertid skulde være en passende Maade at dække Finansiernes Tab paa at forhøje Arveafgiften til 10 pCt. af den Arv, der tilfalder En ved Designation eller Testamente, kan jeg ikke finde; det synes mig tværtimod meget haardt at gaae frem paa denne Maade mod dem, der modtage eller skulle modtage saadanne Capitaler ved deres Slægtninges Belvilje, der maaskee er fuldelig fortjent. Det er ikke altid Besvørgede eller Beslægtede, der have gjort sig saa fuldkommen fortjente til den